

JEZERO POČIVA

(Zora Završnik Črnologar)

Nekoč je živelo jezero z manjšim otočkom. Bilo je prej majhno kot veliko.

V zrcalu modrozeleni gladini so se bliskajoče odbijali sončni žarki, podnevi so se v njem ogledovali oblaki, ponoči pa luna in zvezde. V njegovih globinah so plavale raznovrstne ribe, v majhnih zalivih so čofotale race, ponirki in druge vodne ptice. Troje labodjih parov je vsako leto ponosno pokazalo svoje mladiče.

Po poti ob jezerski obali so redki sprehajalci uživali v miru, v lepih pogledih in petju ptic, ki so posedale na mogočnih drevesih ob bregovih.

Glas o lepoti jezera in njegove okolice se je širil po svetu in kmalu so se od blizu in daleč začele k jezeru zgrinjati množice obiskovalcev. Vsi so si hiteli ogledovati okolico in želeli priti s čolni čimprej na otok. Po sprehajalnih poteh so se vile kolone sprehajalcev, tekačev in kolesarjev. Poleti so jezersko obalo zasedli glasni kopalci in ribiči, ki so utaborjeni na jezerskih bregovih dneve in noči prisluškovali digitalnim signalom na svojih ribiških palicah. Zadnja leta je bilo na jezeru še posebej hudo. Zaradi milih zim ni več zamrznilo in trume obiskovalcev se niso zmanjšale. Najhuje je bilo ob koncih tedna, ko so se s komaj premikajočo se bleščečo pločevino napolnile objezerske ceste in se je število obiskovalcev jezera in otoka še posebej povečalo.

Jezero je bilo utrujeno in si je želelo vsaj malo miru. Sanjalo je o tem, da bi njegova gladina spet zaledenela in tako vsaj pozimi umirila življenje ribam in vodnim pticam, ki so se povečini z jezera zaradi hrupa že umaknile, da bi se v tem času ustavile vožnje do otoka in da bi si oguljene obale in poteptani bregovi vsaj malo opomogli. Vedelo je, da bi se potem tudi samo lahko oddahnilo in se spočilo.

Nekega dne je, bog ve od kod, v deželo vdrla bolezen. Jezero je hitro opazilo, da je nekaj drugače. Zakaj je tako, ni vedelo. Čudilo se je nenavadnemu miru – ceste in sprehajalne poti so bile prazne, čolni so ostali v privezih. Opazilo je tudi, da sinjemodro nebo ni več prečrtano s sledmi letal, ki neumorno prevažajo potnike v daljne dežele. Kar naenkrat je bilo vse tako tiho. Slišalo se je le ptičje petje in občasni udarci zvona, ki je bil ure na zvoniku otoške cerkve. A vendar je prihajala v deželo tudi pomlad. Drevesa so se ogrnila v zeleno meglico brstečih listov, nekatera so zacvetela v beli, druga v rumeni in rožnati barvi. Race so mirno preletavale jezersko gladino in si iskale prostore za gnezdenje.

»Kako lepo! Se bodo na jezero vrnili tudi labodi?« se je vprašalo jezero.
»Tako dolgo jih že nisem videlo.« Začutilo je, da se je njegova velika želja po miru nenadoma uresničila.

»Srečno sem. Tako je, kot včasih. Zdaj si lahko malo oddahnem in si vsaj za kratek čas odpočijem,« je reklo. Z globokim izdihom si je zaželelo še, da bi čimprej izginilo vse, kar se je slabega nabralo v njem in se nato pokrilo z rdečo odejico.

»JEZERO POČIVA«

akvarel (po naslovnici Blejskih novic, marec 2020)